

Sygn. akt: III U 319/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lutego 2015 r. w O.

sprawy z odwołania J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 21.02.2014r. **znak**(...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.06.2014r. do dnia 31.05.2015r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;
3. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

Sygn. akt III U 319/14

UZASADNIENIE

J. B. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.z dnia 21.02.2014r., znak: (...), odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazał, że choruje od wielu lat i nadal jest niezdolny do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że J. B. od 17.07.2012r. do 31.12.2013r. pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W dniu 14.11.2013r. zwrócił się on z kolejnym wnioskiem o ustalenie prawa do w/w świadczenia. Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 12.12.2013r. ustalił, że nie jest on niezdolny do pracy. Ubezpieczony złożył sprzeciw, jednak Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 11.02.2014r.

także ustaliła, że nie jest on niezdolny do pracy. Wobec powyższego zaskarżoną decyzją z dnia 21.02.2014r. odmówiono ubezpieczonemu prawa do renty z tego tytułu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 27.07.2012r., znak (...) Oddział ZUS w P. przyznał J. B. (ur. (...)) rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 17.07.2012r. do 31.12.2013r. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. [k. 40 – 41 a.r.]

W dniu 14.11.2013r. J. B. złożył w Inspektoracie ZUS w O. wniosek o ustalenie dalszych uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy, w związku ze złym stanem zdrowia. [k. 54 a.r.]

Ubezpieczonego skierowano na badanie lekarskie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 12.12.2013r. uznał, że J. B. nie jest niezdolny do pracy. [k. 56 a.r.]

Z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS odwołujący nie zgodził się i wniósł sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS.

Komisja Lekarska ZUS II Oddział w W. nr (...), po przeprowadzeniu bezpośredniego badania oraz dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w swoim orzeczeniu z dnia 11.02.2014r. także ustaliła, że J. B. nie jest niezdolny do pracy. [k. 58 a.r.]

Ponieważ odwołujący został uznany za zdolnego do pracy, Oddział ZUS w P. Inspektorat w O. zaskarżoną decyzją z dnia 21.02.2014r. odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 01.01.2014r., z uwagi na to, że nie spełniony został warunek z art. 57 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy. [k. 59 a.r.]

[dowód: akta rentowe 5081764, dokumentacja lekarska tom I]

Odwołanie J. B. od decyzji ZUS z dnia 21.02.2014r. jest częściowo zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2013.1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, która spełnia łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast **częściowo niezdolną do pracy** jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie zaś z art. 61 w/w ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

W świetle cytowanych wyżej przepisów rozstrzygnięcie w sprawie było uzależnione od ustalenia, czy J. B. jest niezdolny do pracy, na jaki okres i w jakim stopniu. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych i Sąd nie może - wbrew opinii biegłego (biegłych) - opierać ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu. (wyrok z dnia 14.05.2014r., III AUa 1810/13, LEX nr 1469282).

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii i kardiologii.

Biegli z zakresu: neurologii J. W. i kardiologii B. G. po przeprowadzeniu badania odwoływającego w dniu 14.06.2014r. rozpoznali: chorobę wieńcową II klasy (...), (...) A (...) w 2006r., (...) w 2008r., napadowe migotanie przedsionków, nadciśnienie tętnicze, otyłość brzuszna, dyslipidemię, zespół bólowy kręgosłupa C korzeniowy prawostronny, zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego przewlekły.

Schorzenia te, zdaniem biegłych, oraz stopień ich zaawansowania naruszają sprawność organizmu w stopniu powodującym częściową niezdolność do pracy na okres 2 lat do 01.01.2014r.

W uzasadnieniu biegli wskazali, że badany jest po zabiegowej i operacyjnej rewaskularyzacji mięśnia sercowego z nawrotem dolegliwości wieńcowych od 6 miesięcy z dodatnim testem wysiłkowym. Taki przebieg choroby wieńcowej powoduje, że nie może być kierowcą ciężarowych samochodów TIR. Biorąc pod uwagę wykształcenie i posiadane umiejętności oznacza to częściową niezdolność do pracy. Rozbieżność z oceną ZUS wynika z tego, że poprzedni test wysiłkowy był ujemny, a obecny - dodatni. Przeciwwskazany jest wysiłek fizyczny i psychiczny związany z pracą w samochodzie ciężarowym, w ruchu międzynarodowym. Kierowca z takim przebiegiem choroby wieńcowej, jak obecnie u badanego, może stanowić zagrożenie dla siebie i innych użytkowników dróg i nie powinien być dopuszczony do pracy. Objawy neurologiczne z kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego nie ograniczają zdolności badanego do pracy. W okresie zaostrzeń wskazane jest leczenie farmakologiczne. (k. 13 – 14 a.s.)

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniósł ZUS. Podał, że nie zgadza się ze wskazanym czasem niezdolności do pracy i datą powstania. Do czasu wykonania testu wysiłkowego nie ma danych na zaostrzenie przebiegu choroby wieńcowej. Próba wysiłkowa wykonana w 06.2014r. jest - jak wynika z opinii - dodatnia klinicznie, elektrokardiograficznie ujemna - niewątpliwie wymaga weryfikacji wykonania kolejnych badań, ale nie może być podstawą do orzeczenia niezdolności do pracy na dwa lata z wsteczną datą powstania. Ponadto wywiad zawodowy wskazuje na możliwość podjęcia pracy również na innych stanowiskach, niż kierowca ciężkich samochodów ciężarowych. Wniósł o powołanie innego biegłego kardiologa, gdyż z przyczyn neurologicznych nie stwierdzono niezdolności do pracy. (k. 25 a.s.).

Biorąc powyższe zarzuty Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu kardiologii.

Biegły kardiolog K. S., na podstawie wyników badania podmiotowego i przedmiotowego z dnia 08.11.2014r., z uwzględnieniem badań dodatkowych i po analizie dokumentacji medycznej stwierdził: chorobę wieńcową II kl. (...), stan po (...)/2006r/ i (...)/2012r., nadciśnienie tętnicze, napadowe migotanie przedsionków i nadwagę. Zdaniem biegłego, w/w schorzenia powodują **częściową niezdolność do pracy od 06.2014r. do 06.2015r.**

Lekarz K. S. w uzasadnieniu podał, że badany zgłaszał typowe dolegliwości wieńcowe przy wysiłkach fizycznych i zdenerwowaniu. Wykonywany test wysiłkowy w czerwcu b.r. został przerwany z powodu zgłaszanych dolegliwości bólowych przy małej tolerancji wysiłku /6,4MET/. Z uwagi na rozsiane zmiany miażdżycowe w naczyniach wieńcowych, pomimo przeprowadzonej w lutym 2012r. chirurgicznej rewaskularyzacji, nie można wykluczyć progresji choroby. Konieczna jest ponowna ocena koronarograficzna i w oparciu o jej wynik dalsze postępowanie terapeutyczne. W okresie od grudnia 2013r. do czerwca b.r. badany nie był niezdolny do pracy. Wykonywany w czasie ostatniej

hospitalizacji, z powodu zgłaszanych bólów w klatce piersiowej, test wysiłkowy wykazał bardzo dobrą tolerancję wysiłku (12,8MET), bez zmian niedokrwiennych w zapisie EKG dolegliwości bólowych. Brak dokumentacji medycznej potwierdzającej pogorszenie stanu układu krążenia. Badany nie był też w tym okresie kierowany do szpitala. (k. 33 – 34 a.s.)

Do powyższej opinii żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń i zdaniem Sądu, może ona stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Należy wskazać, że obie opinie zostały wydane przez biegłych sądowych o specjalności odpowiednich do ujawnionych u odwołującego schorzeń. Biegli dokonali analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzili wywiad oraz w dniach 14.06.2014r. i 08.11.2014r. - badania odwołującego. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w opiniach są rzeczowe, spójne i logiczne, dlatego zasługują na uwzględnienie. Biegli określili schorzenia, stopień ich nasilenia i wpływ na zdolność do pracy. Z obydwu opinii wynika, iż podstawą stwierdzenia częściowej niezdolności są schorzenia kardiologiczne.

W świetle w/w wyników badań należy podzielić wnioski wszystkich biegłych sądowych o częściowej niezdolności do pracy.

Odnośnie zaś okresu trwania częściowej niezdolności do pracy, trzeba wskazać, że opinia wydana przez biegłych J. W. i B. G. została w tej kwestii zanegowana przez ZUS, a Sąd uznał, że zarzut jest zasadny. Organ rentowy słusznie zauważył, że do czasu wykonania testu wysiłkowego brak danych na zaostrzenie przebiegu choroby wieńcowej i nie ma podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy na dwa lata wstecz. Z powyższego wynika, że właściwy jest okres wskazany w opinii lekarza K. S. - tj. od 06.2014r. do 06.2015r.

J. B., z wykształcenia kierowca – mechanik, pracował jako kierowca samochodu ciężarowego w transporcie międzynarodowym. Prace zarówno jako kierowca ciężarówki, jak i mechanika wymagają sprawności fizycznej. Odwołujący cierpi na schorzenia kardiologiczne, które w sposób oczywisty wpływają na jego codzienne funkcjonowanie i zdolność do pracy. Należy wskazać, że o częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Biorąc pod uwagę wiek odwołującego – 60 lat i charakter schorzenia należy też zaakceptować wniosek biegłych o okresowej niezdolności, bowiem prawidłowe leczenie może przywrócić zdolność do pracy, co umożliwi podjęcie zatrudnienia. W sytuacji pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczony może złożyć następny wniosek o przyznanie stosownego świadczenia. Istnieje też możliwość przekwalifikowania do pracy na stanowisku wymagającym mniejszej sprawności fizycznej.

Z tych względów Sąd na podstawie art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 21.02.2014r. i przyznał J. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01.06.2014r. do 31.05.2015r.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie niezdolności do pracy ubezpieczonego, jej stopnia i okresu trwania. Dopiero postępowanie sądowe, powołanie biegłych lekarzy pozwoliło na ustalenie częściowej niezdolności. W tej sytuacji ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie niezdolności do pracy badanej w toku postępowania przed tym organem. Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

W pozostałym zakresie odwołanie zostało oddalone, bowiem z zebranego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza z opinii biegłego kardiologa, nie wynika dłuższy niż do 31.05.2015r. okres trwania niezdolności do pracy. Brak też podstaw do ustalenia niezdolności całkowitej.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w wyroku.